

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Sophista.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

generis animalia reperiantur, inchoato opere, quæ terraq; in parte corporis vivente, novissima effi-
gie etiamnum terrena. In Ranis vero qualibet maturitate genitis, natura semper imperfecta quod in
ipsa præcipue lingua exploratum est, quam applicitam & coherentem habent, cum tenax sit earum
materia, neq; distincta satis compositione: prima vero coheret, intima absoluta à gutture: unde ge-
nus illud ululatus intra aquas reddunt, quam *δολογία Φωνήν* vocant, quæ, uti Plutarchus ait, ama-
toria & conjugalis est.

*bonum in-
genis eju-
lantem.
Oculi sub-
sanguinei.*

INVERECUNDUS. CAP. XXXVIII.

Idem ipsi Sacerdotes si hominem inverecundum notare voluissent, Ranam describebant: serena
enim eam sanguinem non nisi in oculis habere: qui vero subsanguineos habent oculos, ex Aristote-
lis & Adamantii physiognomici sententia, inverecundi audacesque sunt: iracundiam, ubi siccus ubi
humidi, ebriositatem: subrubescens si late pateant, intemperantis oris hominem, mulierosum, tho-
lidum, & aleonem indicant. In grandioribus rubor, neq; libidini, neq; gulæ modum poni illum o-
stendit. Quod si glauci sanguineiq; fuerint, hinc calliditatem, inde vefaniæ proximiorum audaciam
coarguent. Quia vero Canes plurimum oculos sanguine suffusos habent, hinc apud Homerum A-
chilles caninos oculos ob impudentiam objicit Agamemnoni: de quo fatis in Cane.

*Nempe
κυνώπιλος*

CURIOSITAS. CAP. XXXIX.

Parit impudentia curiositatem: unde alterum elicitur hieroglyphicum. Nam hominem in alienis
negotiis explorandis plus æquo sollicitum, quicq; dicta factaq; singulorum assidue percontetur,
& impudenter arcanorum omnium spectator esse concupiscat, per Ranam idem idem significabant:
oculi enim animali huic prominentes sunt & emissitii, ut facile sectandi contuendique omnia cu-
riositatem præ se ferant. Et qui homines ejusmodi sunt oculis præditi, dolosi, stolidi, ineptiq; similes
& importuni plurimum reperiuntur. Hoc tamen significatum in Rana non ab oculorum specie tan-
tum, verum ab occultiore doctrina quadam desumptum videri potest. Tradunt enim Magi, Ranæ o-
culos cum Luscinia carnibus incervino loro alligatos, præstare vigilantiam, somnolentia fugata. Unde
spectandi promptitudo non indecenter excogitata. Sane vulgatum id tum apud Græcos, tum apud
Latinos, inesse oculis pudorem, quibus tamen nisi modus imponatur, procliviter eosdem in oppo-
situm huic virtuti vitium prolabi. Alioqui Rana tanta prædita est verecundia, tamque pudoris inge-
nui studiosa, ut in propatulo numquam admisceantur: sed enim cum in aqua coire nequeant, noctu
excunt, atq; ita nocte, quam longa est, complexu mutuo coherent.

*Oculi pro-
minentes
quid de-
notent.*

*Hæc spectat
illud Aristot.
eth. 1.2. Rbe-
tor. 1.3. A-
then. 1.13.
Εἰσβαλ-
πέεις ἰν' οὐδὺν,
In oculis
pudor.*

LONGO POST TEMPORE PROGREDIENS. CAP. XL.

Apud Horum legas, hominem qui diuturniori tempore pedes æger sese movere nequiverit, sit
tamen aliquando ingrediendi beneficium consecutus, per Ranam posticos tantum pedes ha-
bentem significari, ea enim posteaquam nata & informata est, sine pedibus aliquamdiu vivit, ado-
lescensq; posticos primum pedes profert.

SOPHISTA. CAP. XLI.

Est & in sacris nostrorum literis mystica de Ranis Ægyptiacis mentio perquam frequens, quæ
jugiter in Ægypto pluerint. Sophistarum nugæ, & Dialecticorum garrulitatem, per eas docto-
res quidam intelligunt: sive ob nullius significantiæ vocem tam argutam, tamque pertinacem: sive
quod in luto voluptuosa sit earum habitatio, quorum utrumq; Sophistis attribuitur. Ab excellentioribus
autem Sophistam Ægyptium uno doctorum omnium consensu dicere mos est, quod ad Protea non-
nulli referunt, qui se omnia in rerum miracula transformaret. Sunt qui Ranæ hieroglyphico hæretico-
cos notent, qui, ut Eucherius ait, in cæno vilissimorum sensuum commorantes, vana tantum garru-
litate oblatrare non desinunt. Aneas vir Platonius Theophrasto, Ranæ utitur exemplo, dum Cleonta
garrulitate nobilem taxat. *Necessarium si vera sit opinio Teophr., quod anima post obitum brutis applica-
rentur, quorum vitam vivere visi fuerint, ut Rana & Cleo una semper futuri essent.* A vocis autem asperitate
Ranæ nomen apud Græcos βατέριχος quasi βότεριχος dicas, quod apud interpretes Theophrastianos
Thalyssis invenias: βότεριχος vero, si nobis dicere liceat, Asperifonum possemus interpretari. Unde
de ma-

A de maxime dissimilibus dicitur, Rana cum Grillo: id enim locustarum genus valde musicum, & ob acutum molliter stridorem conciliando somno à delicatis hominibus expetitur.

Hoc à Sebastiane Theocriti in Thalyfia.

DÆMONES. CAP. XLII.

Quinetiam in Divinis literis Ranæ simulacra sunt cacodæmonum: quod libro Apocalypseos luculente scriptum est: *Et vidi de ore Draconis spiritus tres immundos in Ranarum similitudi.* Apoc. 16.

POETÆ. CAP. XLIII.

A Damantius tamen aspera quadam severitate commotus, per Pharaonicae plagæ Ranas, mystico sensu Poetarum carmina significari putat: quod inani quadam & inflata modulatione, cujus modi est Ranarum sonus, sive ille cantus sit, mortale genus omne in fabularum ineptias illexerit. Nulli enim rei animal id idoneum aut utile, inquit ille, comperitur, nisi quod improbis & importunis clamoribus ad negotiorum atque otiosorum simul fastidium usque obstrepat. Miror vero tantæ eruditionis virum hæc de Poetis sensisse: cum præsertim ubique sit interioris, ut ipse dicere solet, literæ speculator: neque animadverterit, dum Poetas carpit, Moyli, Hieremiæ, Esaia, & pleris omnibus Prophetis aliis se convitia facere, qui vaticinia illa de Divinis humanisq; rebus cuncta luculentis carminum numeris conscripta elaborataque libris demandavere. Quod si quos reprobare volebat, diceret, saltem qua carmina: quippe Ithyphallicane an Fescennina, an tirochaica Bacchi, quos Poetas intelligeret, ne ob hujus vel illius impuritatem sanctissimum hoc omnibus nomen profanaret, ipsumq; totius mundi conditorem Deum, qui apud Græciæ totius Christianos Poetæ nomine sanctæ colitur, inceslere videretur. Nam quem nos factorem cæli & terræ dicimus, Græci dicunt *ποιητην & θεων, κτλ της γης.*

Pharonicae plaga per Ranas, explicatio.

SILENTIUM. CAP. XLIV.

C Contra vero, ut unde discessimus revertamur, invenias silentium significari etiam per Rubetam, Ranam illam grandissimam, quæ geminis veluti cornibus insignita est: propterea quod observarunt Magi, si ea in multitudinem vociferationibus obstrepentem inferatur, silentium fieri. Eoque spectare nonnulli putant Ranam illam Mecænatæ celebratissimam, qua is literas & tabellas obfignare solitus erat: utpote qui ea quæ literis crederet, silentio involvenda esse commoneret. Sedenim cum Rana, non Rubeta, in omnium sermone, ego eo potius rem spectare dixerim, quasi Mecænas id in Augusti gratiam facerit, de quo etiamnum infantulo illud fertur: quod in avito suburbano obstrepentes forte Ranas filere jufferit: cui quidem commento adeo favit vetustas illa ut ex eo negentur ibi Ranæ coaxare, quasi etiam adhuc tanti Principis imperio obsequantur. Voluisse igitur Mecænatem hieroglyphico eo schemate taciturnitatem polliceri, in iis quæ Augustus ejus fidei credidisset, non secus ac Ranæ ipsæ morosa adeo garrulitate insignes, illi adhuc infantulo parvare. Nam Sextus Aurelius & Eutropius, scribunt Mecænatem præcipuum amicorum Augusti fuisse, ob taciturnitatem, quam tamen in eo nonnunquam desideratam ab Augusto Tranquillus ait. De Ranis id fertur, quod in frigidiores conjectæ fontes, obmutescant, translata in tepidiorem paludem, vocales fiant.

Rana Mecænatæ quid indicet.

RUSTICITAS. CAP. XLV.

Quæ vero Rana in parvulo numo quodam Romæ apud Massæos habetur, cum ab altera numi illius facie Dianæ pharetrata simulacrum dubio procul inspicimus, facile in eam conjecturam ferimur, ut fabulam eam commonstret, qua rustici & maligni homines adversus ejus matrem Latonam usi sunt: atque ideo diva illius imprecationibus omnes in Ranas commutati. Vel cum dea sit humoris domina, animal illi maximè omnium aquaticum dedicetur: nam & adagium est, *Aquam Ranae*, cum quid cuiquam quod maximè placeat, & voluptati sit, donatur. Sunt vero Ranæ convitantes, & agrestem illam asperitatem egregie præ se ferunt, tamque olim importunæ, inito cum muribus fœdere, Abderitarum regionem incolis inde expulsis defolarint: in quorum ingentem multitudinem, quæ eadem hujusmodi fugiebat, Cassander Antripatri cum incidisset, eos in focios recepit, agrumque illis in Macedonia finibus assignavit.

Baletho dicitur. Ex Theocriti Ergastio. Sic in Galia cibitatis ab rana pulsam meminit Plin. lib. 8. c. 29.

